

Зимова екзаменаційна

Як кому, а для старшокурсників зустріч Нового року спресувалась до кількох годин. Гаяти час було ніколи — вже 2 січня розпочалась в інституті зимова екзаменаційна сесія. Вузівські жнива, як образно називають її між собою ті, хто з дитинства виходив з батьками на росіянисті хлібні лани, не з телевізійного екрана, а впритул, на власні очі, бачив ту гарячу пору, її напругу, її благодатний труд.

«Тихо! Ідуть екзамени», — утамовує черговий факультету групу біля дверей навчального кабінету.

В один з цих неспокійних днів ми поцікавилися, як-то кажуть, кінцевими результатами двох екзаменів, що їх вже склали групи факультету обчислювальної техніки. В деканаті диспетчер Т. Денисенко познайомила з відомостями.

Як свідчила одна з них, 4 січня в 3-ЕОМ-84 екзамен з наукового комунізму приймав доцент Ф. М. Журавльов. Підсумки, прямо скажемо, радують. Студенти С. Барановська, А. Денисюк, Р. Крушевська, Л. Фаїна, Л. Царок, Дайананд Дешпане, П. Сумал та інші (всіх п'ятірок 11) показали відмінні знання. Ці юнаки і дівчата глибоко засвоїли основні теоретичні положення предмету, вивчили першоджерела. І тому їх відповіді були тісно пов'язані з соціальною практикою, новим політичним мисленням, чіткою класовою, інтернаціоналістською позицією, зрілими оцінками суспільних явищ.

Відбулися екзамени з схемотехніки в групі 3-ЕОМ-85. Знання студентів оцінював зав. кафедрою, доцент О. Д. Азаров. Відмінні оцінки тут отримали Б. Годунов, С. Захарченко, О. Писарчук, С. Солопчук. На четвертку оцінені знання чотирьох студентів, на трійку — п'ятьох. А ось О. Бездз, Л. Лінник, І. Попова, С. Олійник отримали «незадовільно». І це на третьому курсі, коли студент зобов'язаний мати вже міцний запас знань з обраної спеціальності. Більше того, Ж. Левицька і С. Шаповалюк взагалі не були допущені до складання екзамену через академічну заборгованість, а І. Дмитрук і В. Белецький не прийшли на екзамен.

Як повідомили в учбовому відділі, станом на 7 січня показники екзаменаційної сесії в інституті такі.

В екзаменах взяли участь 1994 студенти. Загальна успішність складає 81, а якість — 58 процентів, тобто, на «добре» й «відмінно» здали 1164 студенти, 453 — отримали задовільну оцінку, 203-м виставлені двійки.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерне кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

№ 2 (329)

П'ЯТНИЦЯ, 13 січня 1989 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 1 коп.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Останнім часом у Вінниці з'явився довідник кооперативів, які створені і діють в обласному центрі. Серед них і два наших, Інститутських, «Електрон» і «Експрес». Обидва не дуже великі, не обтяжені кадрами, але обидва встигли набутти авторитету в замовників.

«Електрон» очолює студент 5 курсу радіотехнічного факультету Сергій Хабаз. Основний кістяк кооперативу — десять умільців, котрі мають досвід роботи з радіотехнічною апаратурою, вміють її полагодити, вдосконалити, змонтувати світломузичне пристосування. Можуть електроніки виконувати і досить складні замовлення, скажімо, спроектувати і здійснити озвучення залів, комп'ютерне їх обслуговування.

А якщо труднощі з чим-небудь, то студентам на договірних умовах допомагають висококваліфіковані професіонали.

Розташувалася «Еле-

рошенням користуватись послугами «Електрона». Але міський архітектор знайшов, що це не найліпша окраса для того району, в якому знаходиться

ти, спеціалістів. А якщо треба, то на допомогу кличуть підсобників з своїх же товаришів.

В кооперативу вже і авторитет, і досвід, і навіть деякий «капітал». Нещодавно він, скажімо, придбав собі автомобіля марки УАЗ.

Хто отримав садовгородню ділянку чи місце під гараж, може звернутись до послуг «Експреса», і не пошкодує. Хлопці вміють працювати і швидко, і якісно.

Ну, а щодо проблем, то цьому кооперативові теж хотілося б кращої реклами, але з нею поки що сутужно. Хай же п'ята замітка послужить своєрідною рекламою і для «Електрона», і для «Експреса», бодай, у межах політехнічного інституту.

О. ПЛАКИДУК,
член комітету комсомолу ВПІ.

ДІЛА КООПЕРАТИВНІ

ктрон» у двох невеличких кімнатах при гуртожитку № 5. Тут тіснувало, не таке, як хотілося б, оснащення, але з цим ще якось миритись можна. Значно більше допікає кооператорам відсутність телефону. Стримують потік замовлень. Виклики через адміністраторів і чергових гуртожитків породжують масу хоч і дрібних, але неприємних конфліктів.

Кооператори висіли на гуртожитку з виходом на вулицю Келецьку свій рекламний плакат з за-

ся гуртожиток, і наказав рекламу зняти.

В п'ятому гуртожитку перебуває також і штаб «Експреса», очолюваний п'ятикурсником факультету автоматики й мікроелектроніки Ігорем Саранчуком. Це кооператив ремонтно-будівельного спрямування, який займається і займається, в основному, спорудженням гаражів і дачних будиночків переважно з матеріалів забудовника.

«Експрес» — невеличкий. У ньому п'ять чоловік. Це, так би мови-

Коротко про різне

КОМІТЕТ комсомолу ВПІ, не зважаючи на те, що на дворі ще зима, вже почав попереднє формування студентських будівельних загонів на наступне літо. Передбачається, що кількість їх зросте до п'ятдесяти. Вперше організуються загони з слухачів підготовчого відділення, які зможуть виїздити на об'єкти в липні, одразу після складання вступних екзаменів.

Втім, 5 загонів уже сформовані (до речі, ще в ті дні, коли надійшла звістка про трагічні події в Вірменії)... З середини лютого в Спітакському районі на відбудові сіл почне трудитись команда Василя Захарова з енергети-

чного факультету. Через місяць її змінить загін Ахмета Дасежаєва з машинобудівного. Робота триватиме безупинно вахтовим методом. В Спітакському районі комсомольці відродити три зруйновані села.

У ФОНД Вірменії надійдуть кошти од того двогодинного концерту, що його влаштував учора клуб політехнічного інституту. В одному з санаторіїв міста. Виступили танцювальна група, жіночий вокальний ансамбль. Цей концерт можна розглядати також, як одну з вирішальних репетицій першого майбутнього поїздки цих

колективів до братньої Польщі.

ЗАВЕРШИВ роботу політехнічний табір, що вперше був організований на час зимових канікул для дітей співробітників інституту. Одним з останніх заходів цього табору було відвідання Будинку дитини, де влаштували великий концерт, а Інститутський штаб будівельних загонів подарував вихованцям Будинку дев'ять велосипедів.

У ДИСКОКЛУБІ «Зодіак» другого гуртожитку минулого тижня відбулися великі українські вечорниці з традиційними колядками, варениками, кутеню, обрядовими піснями. Вечір, по суті, перетворився на прекрасне свято утвердження національної культури.

В АУДИТОРІЯХ ВПІ

підвищати кваліфікацію у цьому році близько 1200 керівних кадрів енергетичної країни, — повідомила методист ФПК Р. М. Побережна. Навчання здійснюватиметься за двома програмами.

Так, заступники головних електромеханіків, начальники електротехнічних служб високовольтних мереж, служб ізоляції, надійності і техніки безпеки, технічних відділів об'єднань і підприємств Міненерго СРСР вдосконалюватимуть свої знання і практику в галузі виконання робіт під напругою.

Курс дисциплін, пов'язаних з розподільчими мережами, сучасними методами їх проектування, експлуатації і ремонту,

вивчатимуть заступники генеральних директорів об'єднань, заступники головних інженерів підприємств електромереж. В програму їх навчання увійде також «Автоматика і телемеханіка розподільчих мереж».

В ПЛАНАХ ВУЗУ

СТАНЕ НОВОСЕЛОМ у четвертому кварталі 1989 року енергетичний факультет. Його кафедри і лабораторії переселяться у новоспоруджуваний нині навчально-лабораторний корпус, загальною площею якого складатиме 12 тисяч квадратних метрів. У внутрішньому двоповерховому приміщенні є три

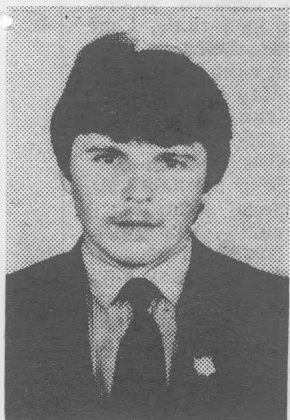
зали для поточних аудиторних занять: один на 200 місць, два — на 100.

— Радість нашого новосілля, — сказав декан енергофаку Д. Б. Налбандян, — поділяти й викладачі та співробітники кафедри суспільних наук. Увесь четвертий поверх корпусу віддається в їх розпорядження. Там розмістяться предметні, методичні і службові кабінети.

ЗДОБУДУТЬ ВЧЕНУ СТУПІНЬ

кандидата технічних наук понад двадцять аспірантів і претендентів — практиків. В цьому ж році очікуються рішення ВАК про присвоєння вченого ступеня доктора технічних наук шести науковцям нашого вузу, — сказала зав. аспірантурою А. Г. Цісар.

ЛЕНІНСЬКИЙ СТИПЕНДІАТ

Не поспішаючи, впевнено, він підійшов до столу екзаменатора. Некваліфіковано дав Євгену Вікторовичу записку книжку, а вже потім взяв білет.

— Дев'ятий, — спокійно повідомив доцента. А сам заглибився у зміст. «Так. Технічна характеристика тур-

богенератора. Вибір трансформаторів...».

Володимир Скачко, четвертокурсник енергофаку, знадобилося щось більше хвилини на обдумування екзаменаційних питань. В пам'яті враз виникли теоретичні установки, схеми, в уяві — останні нові зразки електроприладів, вивчені ним не лише по підручниках, але й під час практики.

Відповідь була лаконічною, коли словам тісно, а живий, логічний, аргументований мови дано простір. Співбесіда доцента Є. В. Аніщенка зі Скачком тривала хвилини з десяти. Але їх вистачило, щоб екзаменатор переконався у відмінній підготовці студента.

Так у заліковій книжці Володимира появилася перша на нинішній сесії п'ятірка з предмету «Електрична частина станцій і підстанцій». Власне, першою її вважати не можна. Бо з пер-

шого курсу Володимир йде на майже одних п'ятірках.

Працелюбність, наполегливість майбутнього інженера-енергетика помітили одразу. Серед своїх однокурсників він з перших місяців навчання вигідно відрізнявся ґрунтовністю, а точніше — самоорганізованістю. Дарма, що за плечима був диплом техника — електрика з відзнакою, який він отримав у Вінницькому політехнічному інституті, нікому ще до армійської служби. До того ж мав піврічний стаж роботи на ТЕЦ Кирнасівського цукрозаводу. Цей «капітал» він залишив про запас, а сам всерйоз взявся за вузівські підручники, пунктуально відвідував лекції, семінари, лабораторні заняття.

Потяг до досконалості інженерних знань, особливо до тих, які складають серцевину професійного реноме енергетика, став суттю його ставлення до щоденних сту-

дентських обов'язків.

— З навчальною програмою вибираю все те, що мені потрібно знати і сьогодні, і в майбутньому, — говорить Володимир. Учбовий матеріал досить обширний, увесь важко охопити. Потрібні маневри, вибірковість... Не байдужий я до цікавого кінофільму, хорошої телепередачі.

На третьому курсі Володимир отримував «ректорську» стипендію. Що й говорити: дов'яностю карбованців — не п'ятдесят. На четвертому курсі його сумління, здібності, повторюю, працюючи здобули найвищу оцінку: з 1 вересня минулого року Володимир став Ленінським стипендіатом. Таких в інституті — одиниці.

Скажемо й так. Дуже не просто вийти на рівень засвоєння знань, щоб державі щомісяця виплачувала студентів, вважайте, повну інженерну ставку — 130 карбованців. Рація тут далекоглядна: за одного добре навченого сім ненавчених дають. Іншими словами: ві-

дмінно підготовлений спеціаліст завжди замінить кількох «середняків». Це з давніх-давен неперехідна закономірність. І дуже добре, що виявляє вона себе ще у вузівських стінах, подаючи наочний приклад того, чим хоче бачити суспільство молодого інженера, лікаря чи педагога. Ну, а для студентів Ленінський стипендіат — живий орієнтир, зразок для наслідування, своєрідний соціальний і інтелектуальний еталон.

Недарма Володимир Скачко третій рік обирається членом факультетського комсомольського комітету. Третій рік був комісаром будівельного загону. Сам беручий до будь-якої роботи, подавав запальний приклад товаришам на кладці, штукатурці корівників в Агрономічному, науково-дослідній сільськогосподарській станції, що у Вінницькому районі. Трудилися хлопці від роси до роси. У строк і якісно звели два тваринницьких приміщення. Загін виборів перше місце в обласному змаганні студент-

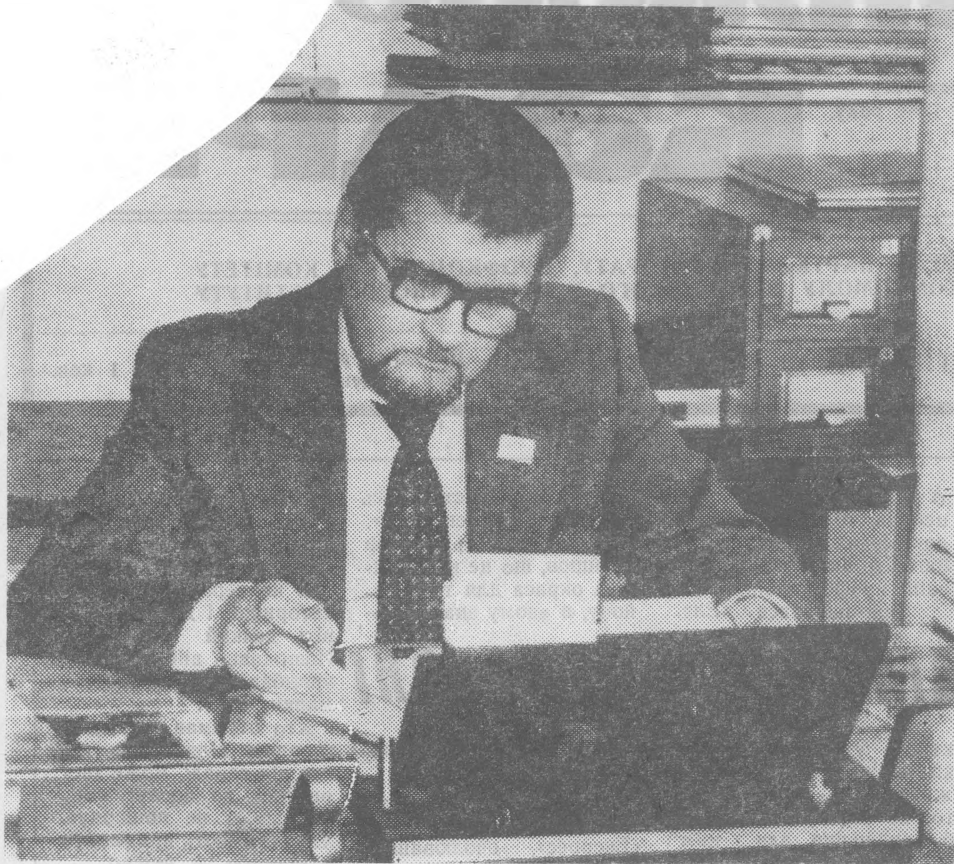
ських загонів. Та й заробітки теж тому свідчення — по дві тисячі карбованців. Солідна прибавка до бюджету.

...Переді мною сидить ніжесереднього росту, міцно збитий двадцятип'ятирічний брутнет. Чистою добротою світяться його розумні очі. Проглядаються непоказна скромність, прихована в глибинах його неговіркої натури стриманість. Звісно, це від батьків — Сергія Дмитровича і Євгенії Федорівни — простих, роботящих трударів з кіншівського колгоспу «Україна», що під Тульчином.

Мине ще рік-півтора! Років біжать наперегінки, наче весняні струмочки. Де їм зупинитись! І обов'язково діждуться батьки свого сина Володю з дипломом інженера — блискуче освіченого, обдарованого, талановитого працюючого. Саме такі, молоді, повні сил і сміливих задумів, потрібні для оновлення не на словах, а на ділі, нашого життя.

Д. БОРИСОВ.

ВИРОБНИЦТВО

Як вже повідомлялося в нашій газеті, в числі перших наукових підрозділів інституту на другу модель господарського розрахунку з початку нового року перейшов колектив науково-дослідної лабораторії технічної електродинаміки і електромагнітних сумісностей (ТЕД і ЕМС). Впровадження цього прогресивного методу організації науково-дослідних робіт дозволить співробітникам лабораторії швидше і ефективніше працювати над створенням розробок, приладів і пристроїв в галузі прогнозування і забезпечення електромагнітної сумісності радіоелектронних засобів різного призначення, що використовуються у народному господарстві країни. Очолює цей дружний колектив науковців і співробітників кандидат фізико-математичних наук, доцент **Левон Наріманович Гейвандов**.

Про роботу працівників лабораторії ТЕД і ЕМС їх наукові здобутки і плани читайте в одному з наступних номерів газети.

Вікно в природу

Ждеш його не діждешся, а коли починає падати з неба, то не так, як хотілось. Уявив собі, що потече нарешті густо і навалює, світу не буде видно, думатиму, що це хтось подушки порозпорував та й сипле пір'ям і пухом залюбки, безупинно, щоб аж надокучило, щоб просилось на язик: «Чи там у тій небесній конторі сидить п'яний завгосп, що забувся міру, чи, може, там взагалі ніякого порядку?»

Але все це фантазії. Сипало благенько, ледве накриваючи дрібною манкою стежки і темні залисини на Бугу. Похмуро жовтіли під берега-

мне. Дуже помітно проступали зморшки, шоки мали землянисто-сизий відтінок, очі набрякали слізьми... Так мені, принаймні, здалось.

Ноги жінки роз'їжджались на слизькому суглобові стежки, вона тиснула паличкою на всі боки і боялась рушити з місця, щоб не впасти.

Я взяв її за руку, вивів на сніжок під прикриття будинку, допоміг нести сумку і вона, згадавши свої літні казки і моє захоплення ними, сказала, що бачила сьогодні вітер. Не чула, а саме бачила. Таке бачення приходить до неї уже вдруге в житті.

— Перший раз було

СНІГ ІДЕ

ми острівці пожухлої осоки, безрадні каркали і чубились між собою чорні ворони, деінде ниділи страждено зігнуті постаті рибалок, що сиділи на своїх сундучках.

Години через дві, правда, посипало густо, до того ж не прямовисно, а в різних напрямках, один струмінь задувало поперек, щоб учинити колотечу, і в глибокому колодязі нашого двору між дев'ятиповерховими будинками кризі білу колотуху справді не було видно ні землі, ні вікон, навіть будинки бовваніли, як привиди, розмиті й волохато. Але снігопад швидко закінчився, нависло небагато, боковини бордюрів, непокриті снігом, бачились виразно і рельєфно, як сумна облямівка вузького двору, який від цього починав здаватись ще вужчим і меншим.

За будинками, на відкритих місцях, гуляла неслівна поземка, дощала проте, шпарка і дошкульна. Стара знайома жінка у теплих валіях, з паличкою і баульчиком у правій руці прикривала щоки лівою. Їй було холодно.

Знаю що жінку з літа. Вона любила сидіти на сонечку під липою і розповідати внукам, що сонечко влітку солодке, як баньката груша, дощик світлий, як голова кульбаби, а трава зелена, як добрий і веселий крокодил Гена, бо він не той крокодил, що їсть антилоп, кіз і навіть безремотів, Гена живе на одному очереті. Мені подобались оці нехитрі вигадки, з них струменіла теплота людяності, обличчя жінки було ненапружене, лагідне, якимось розпогоджене і сказати б, літне.

А зараз воно було зи-

в евакуації під Оренбургом. Ми жажливо голодували. Я понесла до міста золотий мамин годинник, проміняла його на кілограм масла і дві пари панчох, тримала це в авосьці, а шпана в поїзді авоську вихопила, кидала через мою голову з одних рук в інші, кла зовсім. Холодна й сміялась і нарешті втегла, зійшла я на поїздку зелена-зелена нудна і дивна байдужість лустанку, в душі моїй до всього. Пішла через степ, уже сідала ніч, далеко-далеко затужили вовки, але я чомусь не боялась, опосів мене дивний настрій і саме тоді я побачила вітер. Був він маленького росту, якийсь дуже кучерявий, тендітний і сумний. От ніколи не думала, що вітер сумний! Лютий, лихий, навіжений, веселий, але не сумний ні в якому разі. А він прийшов до мене саме в такому образі.

— Ви могли б його намалювати?

— Якби вміла... Це були б тонкі, нескінченні спіралі, дуже заплутані і хаотичні. Дивлячись на них, мав би відчувати сум і чути, як вить вовки...

— Сьогодні ви це бачили і чули?

— В тому то й річ... І дуже виразно. Достоту, так, як і тоді... І ще мені захотілося їсти. Теж так само сильно, як і тоді... Чим це пояснити? Невже тим, що холод і сніг?

— То ж нема снігу.

— От і помиляєтесь, — сказала жінка.

І справді — між будинками знов звіялось і завертілось млинком клубкувате біле мово, засипало небо. Хотілось, щоб надовго. Бодай, на одну добу...

В. ІВЧЕНКО.

Спорт

ПЕРЕМОГА ГАНДБОЛІСТІВ

Для спортсменів нашого інституту минулий високосний рік був насичений значними спортивними подіями. Одним з важливих змагань року стали зональні ігри Спартакіади Української ради ВДФСІ профспілок, зокрема, команд спортивних клубів вузів республіки. Понад сто п'ятидесяті інститутів виявили бажання взяти в них участь. Наш вуз представили команди легкоатлетів і борців, кулевників і стрільби з лука, ігрові команди.

Але сьогодні мова йтиме про збірну чоловічу команду з гандболу, яку готують старший викладач кафедри фізвиховання М. І. Петренко і В. І. Ходирев.

Цілеспрямовано і творчо працюють ці спеціалісти. Щорічно до нас у вуз поступають випускники середніх шкіл, які мріють стати хорошими інженерами. І ось серед них тренери команди знаходять обдарованих спортсменів, здатних на високому рівні захищати спортивну честь інституту. Так, сьогодні в командах майстрів вищої і першої ліг з успіхом

грають А. Кузьменко (ІБФ), А. Душенюк (БЧ) на приміті і деякі інші наші гандболісти.

Для команди стало доброю традицією закінчувати календарний рік вагомими перемогами. Згадаємо, що 1988-й гандболісти зустріли у званні чемпіонів України, переможців республіканської Спартакіади «Юність». І ось новий успіх. На цей раз у суперництві з іншими командами треба було завоювати право участі у фіналі Спартакіади, де буде представлена еліта студентського гандболу України. Жереб вибрав у суперники нашим хлопцям команду Запорізького держуніверситету в складі майстрів спорту вищої ліги (команда ЗПУ). А сама вже назва команди Львівського інституту фізичної культури свідчила, що там грають справжні професіонали. Трохи, але не набагато слабше виглядали студенти Ворошиловградського машинобудівного, Ждановського металургійного і Краматорського індустріально-

го інститутів.

Найбільший інтерес викликала гра з львів'янами, де вирішувалася доля другої путівки, оскільки одну досить переконливо завоювали запоріжці. Давно вже спортивний комплекс не бачив такої кількості глядачів. Потужний командний львів'ян політехніки протипоказали жорстку гру в захисті і надшвидку — в нападі. Блискавично мінялася ситуація і важко було зараня віддати комусь перевагу. Вміло керував діями своїх товаришів на майданчику капітан команди п'ятикурсник машинобудівного факультету В. Сербинівський. Не шкодували себе і його молодіші товариші — В. Ліба (МБФ), І. Бєліков (ІБФ), Ю. Гаврин (РТФ). Але вище будь-яких похвал зіграв І. Жураковський, другокурсник РТФ, і воротар О. Іваник. Перший, граючи в захисті, начисто виключив головного бомбардира львівської команди, він забивав голи. Всього у цій грі з

34.

— Воротар — це півкоманди, — кажуть гандболісти.

Цю істину своєю грою підтвердив О. Іваник. Високий, підтягнутий, зовні, наче, флегматичний, він у хвилину небезпеки буквально мінявся. Важко перерахувати всі ті моменти, коли Ігор гасив майже очевидні голи.

Перемігши з рахунком 34:27 грізного суперника, гандболісти ВПІ, незалежно від останньої гри, вийшли у фінал. Чудовий результат, за яким — величезна праця, щоденні тренування по 2—3 години, недосипання, адже це так непросте поєднувати навчання з активними заняттями спортом. Додамо до цього немінучі пропуски у зв'язку з виїздами на змагання в інші міста. Але ніхто з них не шукає послаблень від викладачів. Всі гандболісти — хороші студенти.

М. ПЕТРЕНКО,
голова Вінницької
обласної федерації
гандболу.

Газета виступила. Що зроблено?

У номері 41 від 16 грудня 1988 року була опублікована замітка студентки гр. ЗАТ-86, ФАМ Аліни Качанівської під назвою «Горе — фізкультура», в якій автор звинувачує кафедру фізвиховання, деканати в тому, що вони не прикладають зусиль до організації занять фізкультурою для дівчат у спортзалі.

Проблема, безумовно, є. Хотілося б, особливо взимку, займатись в спортзалі і не тільки дівчатам. Але якщо нема бази, то вибирати не доводиться. Неможливо в один спортивний зал помістити одразу 10 груп.

Суть ось у чому. А. Качанівська пише, що заняття по фізкультурі на свіжому повітрі дівчатам, крім грипу, нічого не приносять. Але мені здається, аби дівчата відвідували заняття регулярно, починаючи з сонячних осінніх днів, то, по-перше, організм кожної цілком адаптувався б до зимних погодних умов, а по-друге, — не довелося б зараз відробляти на холоді всі пропущені пари. Далі автор замітки пише: «Добре хлопцям. Для них — футбол, волейбол... в спортивному залі. А дівчат у спортзал пускають тільки тоді, коли треба під-

логи мити...». По-моєму, таке може написати людина, яка занята по фізкультурі відвідує нерегулярно, бо хлопці грають у футбол на стадіоні, тому грипом і не хворіють.

А, втім, не будемо переконувати А. Качанівську в корисності занять фізичною культурою і загартовуванням.

Просто хочеться побачити наших дівчат стрункими і худенькими, з веселою усмішкою на вустах і рожевими щічками, але рожевими не від рум'ян і гриму, а від активних занять фізичною культурою хай і на морозному, але свіжому повітрі.

А. ГОНЧАРЕНКО,
інструктор з китайської гімнастики, студент гр. ІЕПП-86.
Від редакції: Відверто кажучи, ми сумнівалися —

друкувати чи не друкувати цю відповідь Аліні Качанівській... І не тому, що не з усім погоджуємось, а просто з етичних, джентльменських міркувань — чоловіки завше переносили холод легше, ніж жінки, і їм, з нашого погляду, не личить цим хизуватись. Невже в спорті інші етичні норми?

Олександр Гончаренко, інструктор з китайської гімнастики у-шу, на поліг на публікації... Фізична культура займає в його житті особливу питому вагу. Він — спортсмен. Але Аліна Качанівська — не спортсменка. Так само, як і більшість її подруг, які себе в спорті не готують.

Хотілося б почути якраз їхні думки з приводу замітки «Горе — фізкультура».

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.